

L'HORA NOVA

PROU SANG!!

Amb la cara enrogida de vergonya i amb el cor apesarat pels moments tràgics que viu la Capital Catalana, volem fer arribar la nostra veu a tots aquells que, per unes divergències inexplicables en temps de guerra, han convertit la reraguarda en un nou front i han entaulat una lluita fratricida i inhumana, l'únic objectiu de la qual és només aprofitable pel nostre enemic comú: el FEIXISME.

Quan la moral dels invasors d'Espanya es trobava en franca decadència, quan les forces lleials es disposaven a donar un cop mortal a les hordes feixistes, hem vist amb dolor profund, com els homes que havien d'assegurar la vida de les trinxeres es llançaven —sense pensar en les conseqüències— a una lluita sagnant i sense entranyes, que només haurà servit per a fer reaccionar els generals traïdors i donar-los un nou estímul, que per cert ben mancats n'estaven. Amb aquest procedir, els elements que han causat o han fet produir aquests desordres hauran donat la raó al borbato de Sevilla, el funest general traïdor Queipo, quan des de la Ràdio

Sevilla, en una de les seves inversemblants xerrameques, deia: «A Barcelona no me interesa actuar; ellos mismos cuidarán de hacerme el trabajo». Doncs bé, estaran contents els responsables d'aquesta guerra a la reraguarda?

Mentre al front s'ha segellat amb sang la unió sagrada que ha de portar-nos al triomf de la causa antifeixista, mentre a les trinxeres no hem fet ensenyar el carnet a cap combatent i tots lluitàvem amb el mateix braó contra la «bèstia negra», a la reraguarda la mateixa sang s'ha vist córrer pels carrers només per a superar-se els uns als altres. Es ésser revolucionari el procedir d'aquesta manera? Nosaltres cridem: NO!!

Des del més enllà, els caiguts en defensa de les nostres llibertats, deuen maleir als qui en mala hora han portat aquests dies de dol a la nostra terra, i quan acabada la guerra se'ns preguntin a cada un de nosaltres el que hem fet per al triomf de la nostra causa, es podrà contestar: Hem fet la

Revolució; però llavors sentiran com si una veu que surt de l'infinit els hi diu: No, no heu fet la Revolució, el que heu fet és entorpir el triomf. I qui sap si encara podran fer-los culpables de quelcom més greu.

Acabem, doncs, amb aquesta lluita fratricida, fem una crida al bon sentit de tots els antifeixistes de debó; no volguem que demà hàgim de passejar-nos amb el cap abaixat per l'insensatesa d'unes apetències que ens portin a una derrota irreparable.

Nosaltres, com a combatents, demanem a tots, serenitat; quan nosaltres lluitem al front contra els feixistes, no preguntem al del nostre costat si pervé d'aquí o d'allà, tots som uns.

Feu igual els d'aquí a la reraguarda, acabeu aquesta guerra interior. Han caigut germans de tots els bàndols; esteu contents?

Per l'aixafament del feixisme!

Per l'engrandiment de la nostra terra!

Per al triomf de la causa antifeixista!

PROU SANG!!

Isidre Franquesa Sala — Llätzer Coma Cruells — Felicià Cerrada Arteta — Josep Canadell Rovira
Eduard Clos Coma — Lluís Fàbregues Codina — Joan Pratdesaba Bou — Miquel Saborit Santamaria
Pere Alabern Ausió — Lluís Dalmau Riera — Urbà Cuevas Giménez. — (Del Batalló Roig de Xoc).